

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: En stum Beretning om et Forlis

Citation: Drachmann, Holger: "En stum Beretning om et Forlis", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 379. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann06tom-shoot-workid56878/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

EN STUM BERETNING OM ET FORLIS

Hvis nogensinde Haabløsheden havde løst Næringsbevilling for at nedsætte sig i en Kommune, saa maatte det være i dette Strand-sogn. Sørgelige Sandmiler, langstrakte og ensformige som Sorgen selv; halvtudvaskede Klitter ud imod Havet; Vragstumper som Vejvisere, hvor ingen Vej var; en idelig nervøst svingende Maage til Oplivelsesmiddel; en ustadig Himmels evige Regnbyger, der græd lige saa ofte paa Dagen som et skrantende Barn; hist og her mellem Milerne nogle Huse og Halvgaarde af et inderlig forknytt Udseende; Antydninger af Græsgange med en Genganger af en Ko og to Faar, saa magre som Mynder; en syrlig eller hel sur Lugt fra stillestaaende Vandsamlinger inde mellem Klitterne — og svingede man saa ud igennem Klitten og kom ned paa den flade Strand, saa var der denne Dønning, som løb og løb over Revlerne ind imod Sandet, og brusede, og trak Vejret, som en Mand, der har gaaet for hastig og som vil fortælle en Begivenhed, en meget alvorlig Begivenhed — rent ud sagt en slem Historie; men han kan ikke komme til det; der er dette, som stopper. Og han vender Øjnene i Hovedet, og sukker, og fremmumler: Aa ... aa Gud hjælpe mig ... Gud hjælpe mig! ...

Vognen var uden Fjedre — naturligvis; men den brede Agestol hang i sine Læderremme, og der var god Plads til Landdoktoren og mig. Der var for god Plads, og vi kom oftere i mere nær Berøring med hinandens Skuldre og Kasketskygger, end en Kørsel under almindelige Omstændigheder plejer at foranledige.

„Undskyld ... aa undskyld ... det er dog ogsaa ...!“ Og saa maatte vi smile, men blev straks alvorlige igen. Og saa skulde vore Piber tændes paany.

Det var, da vi drejede af ned paa Stranden. Jeg glemte at tænde min Pibe, men Doktoren lod sig ikke genere.

„De er ikke vant til det!“ sagde han og smækkede Dækslet til igen. „Ja, jeg indrømmer, at her er trist, forbandet trist, især en Efteraarsdag. Men naar man næsten daglig færdes her — og Nætter-

ne med — saa der gik den ud igen — bak, bak, bak — saa — De forstaaer — Vanen er den halve Natur — og desuden — hvad sieves vi ikke for i Længden?"

„Har De nogensinde set en Stranding — med egne Øjne?“ spurgte jeg.

„Masser! Det vil da sige — hml! egentlig talt — jeg er næsten altid kommen bag efter — til Ligsyn og saadan noget.“

„Ja jeg ogsaa!“ svarede jeg.

Vi kørte videre i Tavshed. Vognen blev hevet igennem Sandet af de stakkels Heste; vor Kusk slog paa dem, uden at sige noget; det faldt mig ind, at han med samme Resultat kunde have ladet være at bruge Pisken, men jeg kunde ikke faa bragt de fornødne Ord frem; jeg var trykket, dump, irriteret, lidende, men tavs, fremfor alt tavs, karrig paa Mæle. Og evigt skyliede denne Dønning ind imod os med denne stakaandede Lyd, der tabte sig mellem Kliternes Gravstumhed. Som langs med en Kirkegaards halvt sammensunkne Vold kørte vi; og paa den modsatte Side dette Hav med sit uforanderlige: aa Gud hjælpe mig ...!

„Naa, sidder De og bearbejder Stoffet?“ lød det fra min Sidemand.

„Hvilket Stof?“

„Strandinger!“

„Jeg har ingen set, siger jeg Dem; og De heller ikke. Ellers kunde De i det mindste fortælle mig en!“

„Intet er lettere. Jeg har hørt nok derom i disse fire Aar — man hører jo *kun* derom. Man *spiller* sin L'hombre og *taler* om Strandinger hos os. Lad se, der var denne sidste“ ...

Hestene var gaaet i Staa. De trængte til at trække Vejret. Den sidste Byge var gaaet hen over os, og vi havde hver for sig stukket Piben ind. Havet var begyndt at rejse sig; det mumlede ikke længer, det raabte noget højt ind til mig; men jeg forstod det ikke.

Ud igennem Klitten, ud fra Gravene, tæt foran Vognen, kom en Skikkelse med en opskudt Rulle Tov over Skuldren. Hestene stod, og Skikkelsen stod. Det var en høj, mager, kraftigudscende Mand, noget fremduvende, saaledes som Kystboeren nemt bliver det paa denne Strand. Han gjorde Linen klar, da han var traadt helt ned i Havstokken, hvor han saa' ud imod Søerne, som om han syntes at have noget at sige dem — eller som om han lyttede til, hvad de raabte. Saa hvirvlede han Linens Bugter fra sig ud i det sydende Vand, halede atter til sig, syntes at studse, løb lidt tilbage, kastede atter, og udstødte under denne søre Leg en Grynten, der i Grunden ikke havde meget menneskeligt ved sig.

Han gebærdede sig som et Barn under denne Leg; jeg saa' paa ham; hans Haar var snarere hvide end graa, og dog tydede intet hos